

Öns“öz”

Perihan ULUCAN

4. Baskı

Perihan ULUCAN

ÖNS “ÖZ”

ISBN 978-605-241-632-7

DOI 10.14527/9786052416327

Kitap içeriğinin tüm sorumluluğu yazarlarına aittir.

© 2019, PEGEM AKADEMİ

Bu kitabın basım, yayım ve satış hakları Pegem Akademi Yay. Eğt. Dan. Hizm. Tic. AŞ'ye aittir. Anılan kuruluşun izni alınmadan kitabın tümü ya da bölümleri, kapak tasarımı; mekanik, elektronik, fotokopi, manyetik, kayıt ya da başka yöntemlerle çoğaltılamaz, basılamaz, dağıtılamaz. Bu kitap T.C. Kültür Bakanlığı bandrolü ile satılmaktadır. Okuyucularımızın bandrolü olmayan kitaplar hakkında yayınevimize bilgi vermesini ve bandrolsüz yayınları satın almamasını diliyoruz.

Pegem Akademi Yayıncılık, 1998 yılından bugüne uluslararası düzeyde düzenli faaliyet yürüten **uluslararası akademik bir yayınevidir**. Yayınladığı kitaplar; Yükseköğretim Kurulunca tanınan yükseköğretim kurumlarının kataloglarında yer almaktadır. Dünyadaki en büyük çevrimiçi kamu erişim kataloğu olan **WorldCat** ve ayrıca Türkiye'de kurulan **Turcademy.com** ve **Pegemindeks.net** tarafından yayınları taranmaktadır, indekslenmektedir. Aynı alanda farklı yazarlara ait 1000'in üzerinde yayını bulunmaktadır. Pegem Akademi Yayınları ile ilgili detaylı bilgilere <http://pegem.net> adresinden ulaşılabilmektedir.

4. Baskı: Mayıs 2019, Ankara

Yayın-Proje: Ayşe Açıkgöz
Dizgi-Grafik Tasarım: Tuğba Kaplan
Kapak Görseli: Derya Yazar
Kapak Tasarımı: Pegem Akademi

Baskı: Ay-bay Kırtasiye İnşaat Gıda Pazarlama ve Ticaret Limited Şirketi
Çetinemeç Bulvarı 1314.Cadde No:37A-B
0312 472 58 55

Yayıncı Sertifika No: 36306
Matbaa Sertifika No: 33365

İletişim

Karanfil 2 Sokak No: 45 Kızılay / ANKARA
Yayınevi: 0312 430 67 50 - 430 67 51
Dağıtım: 0312 434 54 24 - 434 54 08
Hazırlık Kursları: 0312 419 05 60
İnternet: www.pegem.net
E-ileti: pegem@pegem.net
WhatsApp Hattı: 0538 594 92 40

Babam'a...

Perihan ULUCAN

1962 yılında Konya'da doğdu. Lisans eğitimini Gazi Üniversitesi Mesleki Eğitim Fakültesinde tamamladı. 10 yıl Millî Eğitime bağlı çeşitli kurumlarda öğretmen olarak çalıştı. Daha sonra Selçuk Üniversitesi Mesleki Eğitim Fakültesine öğretim görevlisi olarak geçiş yaptı. Doktorasını Necmettin Erbakan Üniversitesi'nde eğitim bilimleri, post doktorasını ise değerler eğitimi alanında University of Cincinnati'de Amerika Birleşik Devletlerinde yaptı. İngiltere, Japonya, Almanya, Kıbrıs ve Norveç'te akademik çalışmalarda bulundu. 20 civarında ülkeye seyahat etti ve son 10 yılda çeşitli kurum ve sivil toplum örgütleriyle çalıştı. Özellikle yüksek risk gruplarına; değerler, moral ve motivasyon eğitimleri verdi. Bunlar arasında hapisanedeki tutuklu ve hükümlü ergenler, devlet korumasındaki kadınlar, yetiştirme yurdunda enstest mağduru genç kızlar, köy okullarındaki öğrenciler sayılabilir. Medeniyet Okulu, Bugünün Gençleri Yarının Liderleri gibi projelerde uzman eğitici olarak görev aldı. Konya, Erzurum, Nevşehir gibi illerde çeşitli kurumlara ve öğretmenlere psiko drama ile farkındalık eğitimi verdi. Norveç'te yaşayan Türk ailelere de olmak üzere 150'nin üzerinde konferans ve seminer verdi. Alanı ile ilgili yayınları bulunmaktadır ve 2 yıl süre ile yerel bir TV kanalında kendi programını yapmış ve sunmuş, gazetede köşe yazarlığı yapmış ve çeşitli projelerde gönüllü olarak görev almıştır. Hâlen Nevşehir Hacı Bektaş Veli Üniversitesi Eğitim Fakültesi, Eğitim Bilimleri Bölümünde öğretim üyesidir.

ÖN SÖZ

Yaşamın sadece sevgi olduğunu biliyorum.

Sevgiyle her şeyin kolaylaştığını da.

Sevmek zor değil çünkü. Zor olan sevgiyi üretmek. Onun için görmek gerekiyor her şeyi. Farkında olmak gerekiyor her şeyin.

Ancak farkında olduğunda, yaşamın ne denli güzel olduğunu anlıyor insan.

Bir gün gazeteye gittim. “Bir köşe istiyorum” dedim. Sonra fark ettiğim şeyleri yazdım.

Artık sevgiyi üretebilmek için yaratıcıyla gönül bağı kurmanın yettiğini biliyordum.

Dili, dini, ırkı, mezhebi, cinsiyeti, yaşı ne olursa olsun, kocaman evrende her şeyden herkese yetecek kadar var. Muhteşem bir evrende yaşıyoruz. Tek sorun göremeyişimiz. Paylaşmayı beceremeyişimiz.

Gördüğümüz anda sevmeyi öğreneceğiz. Hissettiğimiz anda kolayca paylaşabileceğiz.

İddialı bir yazar değilim. Ama içimden gelenleri, biriktirebildiklerimi, fark edebildiklerimi ve hissettiklerimi yazdım.

İddialı bir anne değilim. Ama çocuklarımı çok seviyorum.

İddialı bir öğretmen de değilim. Bir köprü olabilmeleri için elimden gelen en iyi köprü olmaya çalıştım. Öğrettiğim kadar da onlardan öğrendim.

İddialı bir akademisyen de değilim, ama merak ettiğim şeyleri araştırdım.

Bir insanım, herkes gibi. İnsan olmanın her şey olduğunu biliyorum. Her insanın içinde bir “ÖZ” olduğunu biliyorum. O öze ulaşmak içinse yaşamın var olduğunu.

Özdeki imzanın, moleküler sistemde her bir varlıkta aynı olduğunu biliyorum; o öze ulaşmaya çalışırken insanlığa, öz insanlığa doğru yüründüğünü de.

O yüzden paylaşmak istedim. Köşemin adı Pembe Gözlük'tü. Oysa hiç pembe görmeye çalışmadım yaşamı. Yaşamın binlerce rengi içinde pembede yansıdı söylemek istediklerim.

Sözüm hep insana ve insancıklara...

İnsansılara verecek hiçbir şeyim yok. Ama onlardan çok şey öğrendim.

İnsanlığa giden yolda savaşmak gerekiyor. Sadece kendinle ve yaratıcıyı görmek gerekiyor. Öğretildiği gibi değil, kalıplarla, softalıkla, yobazlıkla hiç değil.

Akılla, bilimle keşfetmek; her keşiften sonra onunla gönül bağı güçlendirmek gerekiyor.

İşte o zaman hiçbir şey tesadüf değil. İşte o zaman yaşam muhteşem oluyor ve işte o zaman her yürek sevgi üretiyor.

Yazılarımı ve köşemi çok seviyorum.

Onların oluşması, oluşabilmesi yaşamımın her günü çünkü.

O yüzden teşekkür borçluyum yaşamımın her gününde karşılaştığım herkese.

İş arkadaşlarıma, hepsine, beni hep dinlediler. Gazeteme, hep paylaştılar. Komşularıma, teşvik ettiler. Arkadaşlarıma, güvendiler. Öğrencilerime, beni ben yaptılar. Öğretmenlerime, harika şeyler öğrettiler. Dostlarıma, öze benimle yürüdüler, düşmanlarıma, beni kendilerinden korudular. Aileme, beni sevdiler.

Yaratıcıya, her zerrede var olduğu için...

3.BASKIYA ÖN SÖZ

Hayatımın 54. yılında tam da durduğum bu noktada, her anın bir başlangıç ve bir son olduğunu, her hücrenin bir evren, her evrenin bir hücre olduğunu biliyorum. Her şeyin durduğu yerle ilgili olmadığını sadece baktığın yerle ilgili olduğunu, aslında doğruların ve yanlışların aynı yerde, iç içe, uzakta değil bizimle ve şimdide var olduğunu, tek yapmamız gereken şeyin tercih olduğunu görüyorum. Doğru sandıklarımızın yanlış, yanlış sandıklarımızın doğru olabileceğine, hastalıklarımızın şifasının korkularımızın arkasında saklı olduğuna inanıyorum. Dünyanın düzelmesinin çok kolay olduğunu, insan kendini düzeltince dünyanın kendiliğinden düzeleceğini düşünüyorum. Bizim söylediklerimizin aslında söylenmesi gerekenler olmadığını, söyleneceklerin iştirmek isteyenlere mikrodan makroya avaz avaz insanlığın başlangıcından bugüne haykırıldığını görüyorum. Ben hiçbir şey bilmediğimi, ama bilmek sadece bilmek istediğimi biliyorum. Hala hiçbir iddiam yok, yazdıklarım ve yazacaklarım sadece paylaşmak için, varlıktan ve varlığımdan hoşnutlukla, minnetle ve şükranla... 2016

4. BASKIYA ÖN SÖZ

Gerçekmiş... Hissediyordum, inanıyordum öyle olmalıydı biliyordum...

Hayatın kendisi mucizeymiş, lafla peynir gemisi değil bütün gemiler yürürmüş. Laf, laftan ibaret değilmiş. Hangi dilde, nerede, nasıl söylendiği değil; o lafın hangi duyguyla söylendiği her şeyi değiştiriyormuş. Tek gerçek olan, değerli olan, saf duyguymuş. Ve o duyguyla çalınan kapının hangi kapı olduğu o kadar da önemli değilmiş, açılmış çünkü.

Hayat, sevgi, aşk, kardeşlik, öğretmenlik, annelik, arkadaşlık, insanlık... Fark etmez, duygun varsa, yaşanmış çünkü... Varlıktan ve varlığımdan hoşnutlukla, minnetle ve şükranla... 2019

İÇİNDEKİLER

Ön Söz.....	v
3. Baskıya Ön Söz.....	vii
4. Baskıya Ön Söz.....	vii
Babam Mehmet Ulucan.....	1
Sevgi Üstüne.....	5
21 Kasım 1983.....	7
Toprak Olabilmek.....	9
Niçin Pembe Gözlük?	11
Çocukluğuma Mektup.....	13
Deniz Öğretmenim	15
Bir Karınca Öyküsü.....	17
Bir Öğretmen Rüyası.....	19
Yaprağın Dilinden	21
Ruh Renginiz Hangisi	23
Sivrisinek	26
İmkansız Bir Proje.....	28
Cennetin Yeri	30
Eşinden Şikâyet Edenlere	32
En Güzel Kim.....	34
Düşünmeyi Sevenlere	36
Öz İnsan Arıyorum	38
Gece - Şafak - Sabah.....	40
Büyüyünce Ne Olacağım?	42
Su	44
Paylaşmak.....	46
Temizlik Reçetesi	48
Hayatın Gerçekleri	50

İmkânsızın Sınırı	52
Siz, Hiç?.....	54
Dönüşüm	56
En Kolay Çözüm.....	58
Hissetmeyi Hissetmek	60
Ev Sahibi	61
Küçük Bir Adım.....	63
Sadece Bazıları	65
Anılarını Satan Adam	67
Genç Evlilere	68
Kardeşlik.....	70
Elinde Elin Var	72
Bir Yıldız Kaydı.....	74
Deve.....	76
Anadolu Halısı	78
Aşk'a Mektup	80
Öğrenmenin Yolları.....	82
Öğretmen Olmak	84
Öğretmen Olmayı Anlatmak.....	85
Bir Kutlama ya da Öyle Bir Şey.....	87
Bir Garip Raslantı	88
Erzurum'dan Bir Anekdote	91
Serçe	92
Anne Olmak.....	95
Sen Değerlisin Çocuğum.....	97
Bir Çağrı	99
Hapishane Günlükleri.....	100
İlk Ders	101
Mutluluğun Resmi.....	102
Çetin.....	104
Bilek Güreşi.....	106

Portreler -1	107
Portreler -2	109
Son Ders.....	111
Bir Mektubun Hissettirdikleri	113
2. Periyot Dönüşü.....	115
Farklar	117
Don Kışot ve Çarşambayı Sel Aldı	118
Şafak.....	120
Sadece Ders	122
Son Ders.... Değildi Sanırım.....	124
Gözyaşı.....	126
İnanmak....	128
Veda.....	131
Köy Günlüğü -1	
Orda Bir Köy Var Uzakta... ..	133
Demokrasi Nedir?	135
İyilik ve Kötülük... ..	137
Son Filika.....	139

BABAM MEHMET ULUCAN¹

1929 yılında, Konya'nın Hadim ilçesinin, bugünkü adı Korualan olan Gezlevi köyünde doğdu. O, doğduktan hemen sonra öldüğü için babasını hiç tanımadı. Armut kurusunun kışın öğütülerek ekmek pişirildiği oldukça yoksul geçen çocukluk yıllarından, aklında kalan ve hayatına yön veren olay ise, bir gece 4-5 yaşlarında yerde hasır üzerinde yatmakta iken annesinin yatsı namazında kunut duasını unutmamasıyla "Allah'ım oğlum okusun hoca olsun bana öğretsin" duasını işitmesi oldu. O günden sonra bütün hayali annesine dua öğretmek için hoca olmak oldu. 11 yaşında köyünden ayrıldı. Konya'ya geldi, Konya'da yol yapımı da dâhil olmak üzere pek çok işte çalışırken Gazi İlkokulunu dışarıdan bitirdi.

15 yaşına geldiğinde biriktirdiği 60 TL para ve dört arkadaşı ile birlikte yürüyerek hacca gitmeye karar verip yola çıktılar. Yol boyunca köylerde misafir olarak Suriye sınırına ulaştılar. Günlerce ve zorluklarla süren uzun yolculuktan sonra bütün parasını kaçakçılara vererek Suriye sınırını geçip Şam'da bir okulun kapısını çaldılar. Ancak okula kabul edilmediler. Bunun üzerine Türkçe yaptığı konuşmadan sonra hiç Türkçe bilmeyen okul müdürü çok etkilenerek istedikleri kadar okulda kalabileceklerini söyledi. Hayatında ilk kez karyola gördüğünde 15 yaşındaydı. 7 yıl boyunca Şam'da kaldı. Ortaokul ve lise düzeyinde eğitimini tamamladı. Bu süre boyunca çeşitli medreselerde de ayrıca dinî konularda eğitim aldı. İleri derecede Arapça öğrendi.

Yıllar sonra memlekete geri döndü. Adana'nın Ceyhan ilçesinde vatani görevini yaptı. Askerliğinin ardından Konya'ya dönerek Diyanet İşleri Bakanlığından görev istedi. 1954 yılında Konya Müftülüğüne memur olarak atandı. O günkü adıyla müsevvid olarak bilindi

1 Bu makale Konya ansiklopedisi 9. Cilt 11. sayfada yayınlanmıştır (2015).

ve uzun yıllar bu unvanla tanındı. Konya'nın meşhur hocalarından Derbentli hocanın damadı oldu.

Dini konulara hakimiyeti, güçlü hatipliği, Arapça yetkinliği ve Kur'an bilgisi nedeni ile 1964 yılında Aydın Müftülüğüne atandı. Bir yıl bu görevde kaldıktan sonra 1966 yılına kadar Bursa Müftülüğü, 1966 ve 1971 yılları arasında da Malatya Müftülüğü yaptı. Çalıştığı her ilde kısa sürede geniş çevrelerce tanındı. Vaazları çok geniş kitleler tarafından ilgi gördü. 1971 yılında memleketi olan Konya'ya müftü olarak geri döndü. Bu yıllarda Konya'da imam hatip okulunda Arapça dersleri verdi. Kapu camisi vaazları ile döneminde oldukça popülerdi. 1974 yılında devraldığı Mersin müftülüğü görevini 1981 yılında kurban bayramı tatili için geldiği Konya'da vefat edinceye kadar sürdürdü. Din Görevlileri Federasyonu'nun kurulmasında önemli çalışmalar yaptı. Ayrıca "Hayra Hizmet Hademesi Vakfı"nın kuruculuğunu ve başkanlığını yaptı.

Çok güçlü ve cesur bir hatipti. O dönem için oldukça radikal söylemlerde bulundu. Konya'ya üniversite açılmasının dine uygunluğunun tartışıldığı yıllarda bilimin bir şehir olduğunu, üniversitelerin ise bu şehrin giriş kapıları olduğunu ve kızlarını üniversitede okutacağını söyleyerek oldukça dikkat çekmişti. Yine insanoğlunun ilk ay seyahatinin bütün dünyada gündemde olduğu ve bütün dinlerde tartışıldığı dönemde "Ay'a giden ilk din adamı ben olacağım" beyanatı ulusal basında geniş yer aldı.

Kız çocuklarının okutulması, medeniyetin eğitimle mümkün olduğunu söylemesi İslam'ın bir şekil dini değil yaşam şekli olduğunu savunması, modern dünya görüşü nedeni ile 'aydın' olarak tanınmasının yanı sıra cemaat ve tarikatlara karşı tutumu ve mesafeli duruşu ile bazı çevreler tarafından da fazla radikal bulundu.

Sadece Konya'nın değil Türkiye'nin ünlü hatipleri arasında sayıldı. Sadece sünniler tarafından değil pek çok yörede alevi halk tarafından da çok sevilerek ilgi ile dinlendi.

İslamın barış dini olduğu herkesi kucakladığı Allah'ın herkesin rabbi olduğunu ve rahmetinin her zerreyi kuşattığı, O'nun kapılarının herkese ve her zaman açık olduğu tüm konuşmalarının ana teması oldu.

Maraş olayları sırasında uzlaştırmacı ve çözümcü kişiliği, etkili vaazları ile halkı yatıştırması için Diyanet İşleri Başkanlığı tarafından yörede görevlendirildi. "İslam yüksek ahlaklıdır" inancına yaşamı boyunca sadık kaldı. Şaka bile olsa yalan söylemedi. İnce ruhlu, sevgi dolu, cömert, barışçıl ve insancıl kişiliği ile ırk, dil, din, mezhep ve cinsiyet ayırımı yapmadan "İnsan yaratılmışların en şerefliisidir" diyerek insanca yaşadı. Akşam namazını kılariken kalp krizinden vefat ettiğinde sadece 52 yaşındaydı. 'İslam yüksek ahlaklıdır' mirasından başka bir miras bırakmadığı dört evladı vardır.

SEVGİ ÜSTÜNE

Ne çok tanımı yapılmıştır sevginin, ne çok şiirler yazılıp şarkılar bestelenmiştir. Ne çok severiz ya da ne kolay vazgeçeriz sevgiden.

Sevgisiz ne vardır ki? Düşünebilsek, gerçekten sevgiyi görebilsek ve sevginin isimlerini bulabilsek.

Hiç düşünür müyüz, zorunlulukların adı sevgidir aslında. Beslenmek zorundayız. Ama kimse patatesi kabuğuyla çiğ çiğ yemez. Kimisi haşlama sever kimisi tava. Orada sevginin adı **lezzettir**. Lezzeti severiz.

Büyüyüp gelişmek zorundayız. Korunmalıyız büyürken. Kimsenin kimseye karşılıksız bir şey vermediği bu devirde emek, zaman ve enerji akar gider evlatlarımıza yılmadan. Adı **şefkattir** sevginin. Ne kadar gariptir ki akrepte bile vardır sevginin bu türü. Yavrusu şefkatle korunur kısıkaçlarının altında.

Bir başka zorunluluğumuz var. Üremek. Yok oluruz üremezsek. Ama kimse kimseye gidip de

-Hadi gel, türümüzü üretelim demez. **Aşk, sevda** oluvermiştir sevginin adı.

Nasıl bir duygudur ki sevgi, her bir hücrede varlığa, varlığını hissettirir.

Nasıl bir güçtür ki en yakıcı gaz hidrojen ile en yanıcı gaz oksijeni birleştirip en muhteşem söndürücüyü, yani 'su'yu oluşturur. İnsanız ya... İnsanca düşünürüz.

Biraz hayvanca düşünebilsek... İnsanca değil de, biraz hayvanca sevebilsek. Örümceklerin aşkıdaki büyüyü, kedi balığının şefkatindeki sonsuzluğu, köpekteki vefayı, sadakati, kelebeklerdeki zarafeti yaşayabilsek. Hamam böceklerinin, aşık olduğuna ve olabileceğine inansak.